

utisak da je oboren na leđa nekim strašnim, bezbolnim udarcem. Sem toga, nešto mu se i u glavi bilo promenilo. Dok mu se vid ponovo izoštravao, on se seti gde je i prepoznade lice koje je gledalo u njegovo; ali negde je postojala neka praznina, kao da mu je iz mozga izvađen komad.

"Proći će", reče O'Brajen. "Pogledaj me u oči. S kojom je zemljom Okeanija u ratu?"

Vinston razmisli. Znao je šta znači reč Okeanija, i da je on građanin Okeanije. Sećao se takođe i Evroazije i Istazije, ali ko je s kim u ratu nije znao. Nije se čak ni sećao nikakvog rata.

"Ne sećam se."

"Okeanija je u ratu s Istazijom. Sećaš li se sad?"

"Da."

"Okeanija je oduvek bila u ratu s Istazijom. Od početka tvog života, od početka Partije, od početka istorije, rat traje bez prekida, uvek isti rat. Sećaš li se toga?"

"Da."

"Pre jedanaest godina stvorio si legendu o trojici ljudi koji su bili osuđeni na smrt zbog izdaje. Tvrdio si da si video komad papira koji je dokazivao njihovu nevinost. Takav komad papira nikad nije postojao. Ti si ga izmislio, a kasnije si poverovao u njega. Sad se sećaš upravo onog trenutka kad si ga izmislio. Sećaš li se?"

"Da."

"Malopre sam podigao prste na ruci i pokazao ti. Video si pet prstiju. Sećaš li se?"

"Da."

O'Brajen podiže prste leve ruke, sakrivši palac.

"Ovde ima pet prstiju. Vidiš li pet prstiju?"

"Da."

I zaista ih je video toliko, za jedan kratak trenutak, pre nego što mu se predeo svesti izmenio. Video je pet prstiju, bez ikakve deformacije. Onda sve ponovo postade normalno, i stari strah, mržnja i zgranutost se vratiše i skoliše ga. No postojao je trenutak - nije znao koliki; možda trideset sekundi - jasnoće i sigurnosti, kad je svaka nova O'Brajenova sugestija ispunjavala po jedno prazno mesto i postajala apsolutna istina, kad je dva i dva moglo isto tako lako biti tri kao i pet, da je to bilo potrebno. Taj trenutak beše izbledeo pre nego što je O'Brajen spustio ruku; no, iako se nije dao povratiti, ostao je u sećanju, kao što u sećanju ostaje kakav intenzivan doživljaj iz nekog udaljenog doba života, doba kad je čovek bio sasvim druga ličnost nego u trenutku sećanja.

"Sad vidiš", reče O'Brajen, "da je to, bilo kako bilo, moguće."

"Da", reče Vinston.

O'Brajen ustade zadovoljna lica. Levo od njega Vinston spazi čoveka u belom mantilu kako odbija vrh ampule i puni špric. O'Brajen se okrete Vinstonu s osmehom, i, gotovo na stari način, popravi naočare na nosu.

"Sećaš li se da si napisao u dnevniku", reče on, "da je svejedno jesam li ti prijatelj ili neprijatelj, pošto sam, u najmanju ruku, čovek koji te razume i s kojim se može razgovarati? Imao si pravo. Ja volim da razgovaram s tobom. Dopada mi se ustrojstvo tvog intelekta. Podseća me na moje, s tom razlikom što si ti lud. Pre nego što završimo ovu seansu, možeš mi postaviti nekoliko pitanja, ako hoćeš."

"Bilo kakvih?"

"Kakvih hoćeš." On vide da su Vinstonove oči na brojčaniku. "Isključen je. Koje ti je prvo pitanje?"

"Šta ste uradili s Džulijom?" upita Vinston.